

Цѣло лѣто въ планината
 где не тичахъ, волно пѣхъ,
 леко ми бѣ на душата,
 тъй щастливо тамъ живѣхъ!

Сутринь срѣщахъ азъ зората
 всрѣдъ скалитѣ, ободренъ,
 а въ ливадитѣ росата
 бисеръ прѣскаше по менъ.

Горе чукитѣ смѣлчани
 и лазурното небе
 помнятъ още пѣсенъта ми,
 помня колко весело бѣ!

А рѣката, гдето пѣе,
 помни нашитѣ игри,
 какъ щастливо се живѣе
 край хайдушкитѣ гори!

Помня сочнитѣ малини,
 неспокойната рѣка,
 лѣто, ти защо отмина,
 днитѣ ти защо текатъ?

О, ще помня ведрината,
 сочнитѣ зеленини,
 че обикнахъ планината
 въ тия най-честити дни!

Симеонъ Мариновъ